

Arrest

nr. 227 040 van 3 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 augustus 2018, verklaart er zich op 21 augustus 2018 vluchteling.

1.2. Op 14 januari 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Daman, district Behsud, provincie Nangarhar. U ben een Arab van etnische origine en een soennitische moslim.

In het midden van de jaren 2000 verkocht uw vader een stuk grond zodat er een meisjesschool gebouwd kon worden in de buurt van uw dorp, Daman. Toen de school onder constructie was, werkte uw vader als bewaker voor deze meisjesschool. Een tijdje later werd de school op een avond aangevallen door een onbekende groepering. Uw vader werd tijdens deze inval geslagen. Hij lichtte vervolgens de politie in die enkele van de aanvallers kon doden en de anderen kon arresteren. Uit vrees voor de onbekende personen die de meisjesschool hadden aangevallen, besloot uw vader twee dagen later om samen met u – toen u ongeveer 7 jaar oud was - en de rest van het gezin Afghanistan te verlaten.

U reisde vervolgens naar Pakistan waar u verbleef in het vluchtelingenkamp nr. 12 in de stad Haripur. Uw ooms, die al in Pakistan verbleven, hadden deze plaats voor uw familie gereserveerd. U ging in Pakistan naar school tot de 8ste graad. U verbleef er op legale wijze aangezien u en uw familie sinds 2007 over Proof of Registrationkaarten (PoR-kaarten) beschikten.

Ongeveer een tweetal jaren geleden verliet uw broer Z. Pakistan omdat hij werd lastiggevallen door de politie. Hij reisde naar Turkije waar hij momenteel nog steeds verblijft. Anderhalf jaar geleden keerde uw zus F. terug naar uw geboortedorp, Daman, in Afghanistan waar ze samenwoont met haar echtgenoot die tevens de neef van uw vader is. U besloot om in de lente van 2018 Pakistan eveneens te verlaten omdat de Pakistaanse overheid Afghaanse vluchtelingen begon lastig te vallen en de politie u één keer had gearresteerd.

U verliet Pakistan in mei 2018 en u reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Vanuit Griekenland zette u uw reisweg verder over land en u reisde onder meer door Macedonië, Slovenië, Italië, en Frankrijk om op 17 augustus 2018 aan te komen in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 21 augustus 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de PoR-kaarten van u en uw familie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan zal vervolgd worden door de mensen die uw vader belaagd hadden toen hij bewaker was van een meisjesschool in Daman. Daarnaast vreest u in Afghanistan de algemene onveilige situatie en de armoede. Voorts vreest u in Pakistan als Afghaanse vluchteling te worden lastiggevallen door de autoriteiten.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaring dat u in Pakistan de autoriteiten vreest, nl. dat u vreest gearresteerd te worden of lastiggevallen te worden door de autoriteiten (CGVS, pg. 6, 15 & 16), wordt opgemerkt dat in het kader van uw verzoek om internationale bescherming uw vrees voor vervolging ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit draagt, in casu Afghanistan, dient te worden beoordeeld. Omdat deze feiten zich afspelen in Pakistan en uit uw gehoorverslag niet blijkt dat u als gevolg van deze feiten in Afghanistan vervolging vreest, kan u bezwaarlijk de vluchtelingenstatus worden toegekend naar aanleiding van de problemen die u met de autoriteiten zou kennen in Pakistan.

Voorts kan u niet aannemelijk maken dat het probleem waardoor u en uw vader Afghanistan verlaten hadden - met name de aanval van een onbekende groepering midden jaren 2000 op de meisjesschool waarvan uw vader bewaker was - nog steeds actueel is.

Vooreerst bleek uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een gebrekkige interesse naar de actualiteit van de problemen die uw vader zou gekend hebben in Daman waardoor u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan, met name de problemen die uw vader had gekend toen de meisjesschool waarvan hij bewaker was, werd aangevallen door een onbekende groepering. Toen u gevraagd werd om welke reden deze onbekende groepering u meer dan 10 jaar na de feiten nog zou lastigvallen bij een terugkeer naar Afghanistan, stelde u dat dit was omdat u de zoon bent van uw vader en het op die manier werkt in uw land (CGVS, pg. 16). U kon deze blote bewering echter op geen enkele wijze staven. U verklaarde immers dat u zich niet geïnformeerd had naar de actuele situatie in Daman en u ook geen informatie had over de actuele situatie met betrekking tot het probleem van uw

vader in Daman (CGVS, pg. 16). Vervolgens verklaarde u – wederom louter op basis van vermoedens – dat ze misschien de personen hadden vrijgelaten die de school hadden aangevallen en zij herkend hadden wie uw vader was (CGVS, pg. 16). U gaf vervolgens toe dat dit gewoon een persoonlijke bedenking was maar u geen informatie had over hun vrijlating. Daarnaast verklaarde u dat u zelfs bij uw familie – de broers van uw moeder – niet de moeite had gedaan om u te informeren over de actuele situatie in Daman (CGVS, pg. 17). U deed dit niet omwille van een persoonlijk probleem tussen uw moeder en haar broers. Zij zou immers ruzie met hen gemaakt hebben omdat uw moeder niet was uitgenodigd op een feestje van haar nicht (CGVS, pg. 7). Dergelijk interpersoonlijk conflict tussen uw moeder en haar broers, over het niet krijgen van een uitnodiging voor een feestje, hoeft echter geenszins te betekenen dat u zich bij uw ooms onmogelijk zou kunnen informeren naar de actualiteit van het probleem dat een terugkeer van u en uw gezin naar Daman in de weg zou staan. Bovendien had u nog andere familie in Afghanistan, met name de neef van uw vader die getrouwd is met uw zus, waarbij u zich kon vergewissen over de actuele situatie betreffende de problemen die uw vader midden jaren 2000 in Daman had gekend omdat hij bewaker was van een meisjesschool. Uit uw verklaringen, blijkt echter op geen enkele wijze dat u dit gedaan zou hebben. U maakte hier immers geen enkele melding van toen u gevraagd werd of u zich had geïnformeerd naar de actuele situatie in Daman (CGVS I, pg. 16-17). Dit hoewel u wel degelijk de kans had om u bij uw schoonbroer te informeren, aangezien u verklaarde af en toe met hem contact te hebben (CGVS I, pg. 7). Dergelijk gebrek aan interesse in de actualiteit van de problemen waardoor u en uw ouders niet zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de actualiteit van de problemen van uw vader met een onbekende groepering in het dorp Daman, district Behsud, provincie Nangarhar. Er kan immers redelijkerwijze van uit worden gaan dat zowel u als uw vader alle mogelijke stappen zouden ondernemen om zich te vergewissen over de actuele toestand van dit probleem gezien het de reden vormde voor uw vertrek uit Afghanistan én voor uw verzoek om internationale bescherming in België.

Verder legde u bijzonder vage verklaringen over de personen die uw vader zouden belaagd hebben tijdens de inval bij de meisjesschool. U verklaarde immers dat dit onbekende personen waren (CGVS, pg. 9). U verklaarde tevens dat u niet wist of ze nog steeds actief waren in de regio (CGVS, pg. 16). U vermeldde hierbij zowel de groeperingen Daesh als de taliban. Dit hoewel er van Daesh midden jaren 2000 nog helemaal geen sprake was in de provincie Nangarhar aangezien de groepering pas begin 2015 actief werd in Afghanistan (CGVS, pg. 6). Er werd u vervolgens nogmaals gevraagd welke groepering er achter de aanval zat, maar u antwoordde opnieuw dat u niet wist welke groepering het was (CGVS, pg. 17). Het is bovendien opmerkelijk dat u bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling wel een concrete groepering vermeldde. U stelde immers dat u Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban. Bovenstaande vage én weinig coherente verklaringen over de groepering die uw vader zouden aangevallen hebben, doen verder afbreuk aan de actualiteit van de problemen die uw vader zou gekend hebben toen hij werd aangevallen tijdens het bewaken van een meisjesschool. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer deze problemen nog actueel zouden zijn én een terugkeer voor u en uw familie naar Afghanistan onmogelijk zouden maken, u dan beter op de hoogte zouden zijn van de identiteit van deze groepering.

Daarenboven legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en het invullen van de fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling' bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) inconsistente verklaringen af over de laatste verblijfplaats van u en uw familie voor uw vertrek naar Europa (de Dienst Voogdij oordeelde overigens dat u op het moment van uw asielaanvraag reeds meerderjarig was). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u immers dat u na uw vertrek uit Afghanistan op 7-jarige leeftijd nooit terugkeerde naar Afghanistan. U stelde uitdrukkelijk dat u Afghanistan zelf niet meer gezien had (CGVS, pg. 10). Bovendien verklaarde u tijdens dat persoonlijk onderhoud dat uw ouders zich momenteel in de stad Haripur in Pakistan zouden bevinden (CGVS, pg. 5). In het licht van bovenstaande verklaringen, waarbij u eraan vasthoudt dat u of uw ouders nooit terugkeerden naar Afghanistan, is het bijzonder vreemd dat u tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling op geen enkele wijze melding maakte van een vertrek uit Pakistan of een verblijf in Pakistan voor uw vertrek naar Europa. U stelde immers dat u verbleef in het dorp Daman, van het district Behsud, in de provincie Nangarhar. Tevens verklaarde u dat uw taskara momenteel in Afghanistan lag. Voorts verklaarde u dat uw vader en moeder samen met enkele van uw broers en zussen in Daman verbleven. Ten slotte, werd uw reisweg overlopen en u verklaarde toen dat u vanuit Afghanistan vertrokken was. Uit alle verklaringen die u tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling aflegde, kan worden afgeleid dat u voor uw vertrek naar Europa samen met uw familie in Afghanistan woonde, en dus niet in Pakistan, zoals u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde. U haalde echter op geen enkele wijze tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling aan dat u in Pakistan verbleef in de periode voor uw vertrek naar België of dat u vanuit Pakistan naar Europa zou vertrokken zijn. Er kan bovendien redelijkerwijze

verwacht worden dat u, wanneer u werkelijk tot uw vertrek naar België in Pakistan zou verbleven hebben, u dit onmiddellijk zou aanhalen bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling gezien het belang van dit element voor uw asielrelaas. Dergelijke inconsistente verklaringen over uw laatste verblijfplaats voor uw vertrek naar België ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid en het actuele karakter van de problemen die u en uw vader in Daman zouden kennen omwille van het feit dat hij in het verleden bewaker was van een meisjesschool. Uw verklaringen in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling doen immers gegronde vermoedens rijzen dat u en uw ouders al eerder vanuit Pakistan terugkeerden naar het dorp Daman in het district Behsud van de provincie Nangarhar alvorens uw vertrek naar Europa én uw ouders daar momenteel nog steeds verblijven, wat erop wijst dat de problemen die jullie ertoe aanzetten medio jaren 2000 uit Afghanistan te vertrekken niet langer actueel zijn. Het geheel van bovenstaande vaststellingen, nl. dat u een gebrek aan interesse vertoonde naar de actualiteit van de problemen die een terugkeer voor u naar Afghanistan onmogelijk zouden maken, dat u bijzonder vage verklaringen aflegde over de actoren die uw vader zouden belaagd hebben en dat u inconsistente verklaringen aflegde over de laatste verblijfplaats van u en uw familie voor uw vertrek naar België, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat de problemen waardoor u op 7-jarige leeftijd samen met uw familie Afghanistan zou verlaten hebben, met name de aanval door een onbekende groepering op de meisjesschool waarvan uw vader bewaker was, nog steeds actueel zouden zijn.

Wat betref de andere problemen omwille waarvan u niet zou kunnen terugkeren naar uw land, met name de armoede in uw regio van herkomst in Afghanistan (CGVS I, pg. 17), dient te worden opgemerkt dat dit probleem geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. Armoede betreft immers een louter sociaaleconomisch probleem. Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Afghanistan niet wordt bedreigd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Daar u verwijst naar de algemene situatie die een terugkeer naar uw regio van herkomst, met name het dorp Daman in het district Behsud van de provincie Nangarhar, onmogelijk zou maken, kan verwezen worden naar de bespreking van de algemene veiligheidssituatie in het district Beshud van de provincie Nangarhar.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De PoR-kaarten van u en uw familie bevestigen enkel uw identiteit en uw legale verblijf in de stad Haripur te Pakistan die in deze beslissing niet worden betwist. Uit het antwoord van UNHCR Pakistan blijkt dat u en uw familie in het verleden als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan verbleven en dat jullie de PoR kaarten in 2014 lieten verlengen. Deze informatie toont echter niet aan dat u tot aan begin 2018 – het moment van uw vertrek naar Europa – in Pakistan woonde. Zoals gezegd zijn er gegronde vermoedens dat u en uw familie al eerder terugkeerden naar jullie regio van herkomst in Afghanistan.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw kan vestigen in Daman, district Behsud, provincie Nangarhar. Er dient hierbij vooreerst te worden opgemerkt dat u een volwassen man bent en u een – naar Afghaanse normen – degelijke scholingsgraad hebt. U ging immers tot de 8ste klas naar school in Pakistan (CGVS, pg. 12). Bovendien spreekt u zowel vloeiend Dari als Pasjtoe (CGVS, pg. 4). Voorts dient nog te worden opgemerkt dat u in uw regio van herkomst een uitgebreid familiaal netwerk hebt, waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat u volkomen ontworteld bent. Zo verklaarde u dat uw zus ongeveer anderhalf jaar geleden terugkeerde naar Daman en er trouwde met de neef van uw vader. U zou bovendien nog af en toe contact hebben met uw schoonbroer in Daman (CGVS, pg. 6 & 7). Tevens zouden er nog 6 broers van uw moeder in Daman wonen én uw moeder zou hiermee nog telefoneren tijdens het Suikerfeest of Offerfeest (CGVS, pg. 6). Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat er, zoals reeds eerder werd vermeld in deze beslissing, gegronde vermoedens zijn – gebaseerd op uw verklaringen tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling – dat zowel u als uw ouders terugkeerden naar Afghanistan alvorens u vertrok naar België en uw ouders momenteel nog steeds in Daman zouden wonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige

bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel

4.3.c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie rapporten (stukken 2-4).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 21 augustus 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*” van 25 februari 2019, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*” van 6 augustus 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation*” van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: zijn origineel diploma, drie originele affidavits van zijn familieleden in Pakistan en een kopie van een “*Final Result Card*” (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd door de mensen die zijn vader hebben belaagd toen hij bewaker was van een meisjesschool in Daman, alsook voert hij de algemene onveilige situatie en de armoede aan. Daarnaast vreest hij in Pakistan als Afghaanse vluchteling te worden lastiggevallen door de autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit, *in casu* Afghanistan, zodat hem bezwaarlijk de

vluchtelingenstatus kan worden toegekend naar aanleiding van de problemen in Pakistan; (ii) hij niet aannemelijk maakt dat het probleem waarvoor hij en zijn gezin Afghanistan hadden verlaten nog steeds actueel is, gelet op (a) zijn gebrekkige interesse voor de verdere evolutie van dit probleem sedert hun vertrek naar Pakistan, (b) zijn vage verklaringen over de personen die zijn vader zouden hebben belaagd, (c) zijn inconsistente verklaringen in verband met de verblijfplaats van zijn familie en zijn plaats van vertrek, hetgeen doet vermoeden dat hij en zijn familie reeds eerder terugkeerden naar Afghanistan; (iii) de aangehaalde armoede geen verband houdt met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie; (iv) inzake de aangehaalde algemene situatie in Afghanistan kan worden verwezen naar de bespreking van de algemene veiligheidssituatie in het district Behsud; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling jonger voordeed dan hij blijktens de resultaten van het medisch onderzoek, in opdracht van de Dienst Voogdij, in werkelijkheid is. Waar verzoeker bij zijn aankomst in België op 21 augustus 2018 verklaarde te zijn geboren op 30 november 2001, blijkt uit voormeld medisch onderzoek dat verzoeker op 28 augustus 2018 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Voorts blijkt uit voormelde fiche dat verzoeker niet enkel loog over zijn leeftijd, maar ook over de verblijfplaats van zijn familie voor zijn vertrek naar Europa. De bestreden beslissing dienaangaande stelde vast: *“Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u immers dat u na uw vertrek uit Afghanistan op 7-jarige leeftijd nooit terugkeerde naar Afghanistan. U stelde uitdrukkelijk dat u Afghanistan zelf niet meer gezien had (CGVS, pg. 10). Bovendien verklaarde u tijdens dat persoonlijk onderhoud dat uw ouders zich momenteel in de stad Haripur in Pakistan zouden bevinden (CGVS, pg. 5). In het licht van bovenstaande verklaringen, waarbij u eraan vasthoudt dat u of uw ouders nooit terugkeerden naar Afghanistan, is het bijzonder vreemd dat u tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling op geen enkele wijze melding maakte van een vertrek uit Pakistan of een verblijf in Pakistan voor uw vertrek naar Europa. U stelde immers dat u verbleef in het dorp Daman, van het district Behsud, in de provincie Nangarhar. Tevens verklaarde u dat uw taskara momenteel in Afghanistan lag. Voorts verklaarde u dat uw vader en moeder samen met enkele van uw broers en zussen in Daman verbleven. Ten slotte, werd uw reisweg overlopen en u verklaarde toen dat u vanuit Afghanistan vertrokken was. Uit alle verklaringen die u tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling aflegde, kan worden afgeleid dat u voor uw vertrek naar Europa samen met uw familie in Afghanistan woonde, en dus niet in Pakistan, zoals u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde. U haalde echter op geen enkele wijze tijdens het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling aan dat u in Pakistan verbleef in de periode voor uw vertrek naar België of dat u vanuit Pakistan naar Europa zou vertrokken zijn. Er kan bovendien redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer u werkelijk tot uw vertrek naar België in Pakistan zou verbleven hebben, u dit onmiddellijk zou aanhalen bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling gezien het belang van dit element voor uw asielaanvraag. Dergelijke inconsistente verklaringen over uw laatste verblijfplaats voor uw vertrek naar België ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid en het actuele karakter van de problemen die u en uw vader in Daman zouden kennen omwille van het feit dat hij in het verleden bewaker was van een meisjesschool..”*

Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat uit de COI CASE van 2 januari 2019 van het UNHCR Pakistan duidelijk blijkt dat de verblijfskaarten verlengd zijn en 'valid' zijn zodat het voor hem een raadsel is welke gegronde vermoedens er zijn om te twijfelen aan zijn verblijf in Pakistan tot 2018 kan worden vastgesteld dat de kaarten werden opgesteld en/of verlengd in 2014. Op de kaarten wordt er verder geen geldigheidsduur vermeld. Bovendien impliceert een verlenging van de geldigheidsduur niet onvoorwaardelijk dat de betrokkenen ondertussen niet op eigen kracht zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De flagrante tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen op de fiche niet-begeleide minderjarige en zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoeker en wekken de indruk dat verzoeker een aantal gegevens met betrekking tot zijn laatste verblijfplaatsen wil verhullen. Dit klemt des te meer nu verzoeker enkel een fotokopie van deze kaarten (*Proof of Registration*) neerlegt, voorts in gebreke blijft minstens het originele exemplaar van zijn persoonlijke kaart neer te leggen en hier geen aannemelijke verklaring voor geeft. De bestreden beslissing besluit hierover dan ook terecht: *“Uw verklaringen in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling doen immers gegronde vermoedens rijzen dat u en uw ouders al eerder vanuit Pakistan terugkeerden naar het dorp Daman in het district Behsud van de provincie Nangarhar alvorens uw vertrek naar Europa én uw ouders daar momenteel nog steeds verblijven, wat erop wijst dat de problemen die jullie ertoe aanzetten medio jaren 2000 uit Afghanistan te vertrekken niet langer actueel zijn.”*

De vaststelling dat verzoeker bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en over zijn verblijfplaats voor zijn vertrek naar Europa toont aan dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan de ernst van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Bovendien blijkt uit het ter terechtzitting neergelegde diploma (rechtspiegingsdossier, stuk 10) dat verzoeker zou zijn geboren in het jaar 1995, hetgeen evenmin overeenstemt met de door hem opgegeven geboortedatum in zijn fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (30 november 2001), met de geboortedatum opgegeven in het verzoekschrift (1 januari 1998) of met de geboortedatum die, rekening houdend met de standaarddeviatie van 2 jaar, blijkt uit het voormelde medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij (de jaren 1996-2000). Als zodanig wordt afbreuk gedaan aan zowel de bewijswaarde van het voorgelegde diploma als aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden leeftijd en bijgevolg eens te meer aan zijn algehele geloofwaardigheid. De bewijswaarde van het voorgelegde diploma wordt bovendien nog verder ondermijnd daar dient vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij tot de achtste graad naar school ging (administratief dossier, stuk 19, "verklaring DVZ", verklaring 11 en notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), terwijl het voorgelegde diploma betrekking heeft op de twaalfde graad ("*12th Grade Graduation Certificate*"). Zo komt ook de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden opleidingsgraad op de helling te staan.

2.3.2.3. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit, te weten Afghanistan.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "*land van herkomst*". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met

zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

De door verzoeker aangehaalde vrees om als Afghaanse vluchteling in Pakistan te worden lastiggevallen door de Pakistaanse autoriteiten dient derhalve niet getoetst te worden aangezien verzoekers nood aan internationale bescherming immers ten aanzien van Afghanistan dient te worden beoordeeld.

2.3.2.4. Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn vrees dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden bedreigd door de personen die zijn vader zouden hebben aangevallen toen die als bewaker werkzaam was voor een meisjesschool, heden nog actueel is.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers interesse voor de evolutie van dit probleem sedert zijn vertrek naar Pakistan gebrekkig is:

“Vooreerst bleek uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een gebrekkige interesse naar de actualiteit van de problemen die uw vader zou gekend hebben in Daman waardoor u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan, met name de problemen die uw vader had gekend toen de meisjesschool waarvan hij bewaker was, werd aangevallen door een onbekende groepering. Toen u gevraagd werd om welke reden deze onbekende groepering u meer dan 10 jaar na de feiten nog zou lastigvallen bij een terugkeer naar Afghanistan, stelde u dat dit was omdat u de zoon bent van uw vader en het op die manier werkt in uw land (CGVS, pg. 16). U kon deze blote bewering echter op geen enkele wijze staven. U verklaarde immers dat u zich niet geïnformeerd had naar de actuele situatie in Daman en u ook geen informatie had over de actuele situatie met betrekking tot het probleem van uw vader in Daman (CGVS, pg. 16). Vervolgens verklaarde u – wederom louter op basis van vermoedens – dat ze misschien de personen hadden vrijgelaten die de school hadden aangevallen en zij herkend hadden wie uw vader was (CGVS, pg. 16). U gaf vervolgens toe dat dit gewoon een persoonlijke bedenking was maar u geen informatie had over hun vrijlating. Daarnaast verklaarde u dat u zelfs bij uw familie – de broers van uw moeder – niet de moeite had gedaan om u te informeren over de actuele situatie in Daman (CGVS, pg. 17). U deed dit niet omwille van een persoonlijk probleem tussen uw moeder en haar broers. Zij zou immers ruzie met hen gemaakt hebben omdat uw moeder niet was uitgenodigd op een feestje van haar nicht (CGVS, pg. 7). Dergelijk interpersoonlijk conflict tussen uw moeder en haar broers, over het niet krijgen van een uitnodiging voor een feestje, hoeft echter geenszins te betekenen dat u zich bij uw ooms onmogelijk zou kunnen informeren naar de actualiteit van het probleem dat een terugkeer van u en uw gezin naar Daman in de weg zou staan. Bovendien had u nog andere familie in Afghanistan, met name de neef van uw vader die getrouwd is met uw zus, waarbij u zich kon vergewissen over de actuele situatie betreffende de problemen die uw vader midden jaren 2000 in Daman had gekend omdat hij bewaker was van een meisjesschool. Uit uw verklaringen, blijkt echter op geen enkele wijze dat u dit gedaan zou hebben. U maakte hier immers geen enkele melding van toen u gevraagd werd of u zich had geïnformeerd naar de actuele situatie in Daman (CGVS I, pg. 16-17). Dit hoewel u wel degelijk de kans had om u bij uw schoonbroer te informeren, aangezien u verklaarde af en toe met hem contact te hebben (CGVS I, pg. 7). Dergelijk gebrek aan interesse in de actualiteit van de problemen waardoor u en uw ouders niet zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de actualiteit van de problemen van uw vader met een onbekende groepering in het dorp Daman, district Behsud, provincie Nangarhar. Er kan immers redelijkerwijze van uit worden gaan dat zowel u als uw vader alle mogelijke stappen zouden ondernemen om zich te vergewissen over de actuele toestand van dit probleem gezien het de reden vormde voor uw vertrek uit Afghanistan én voor uw verzoek om internationale bescherming in België.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan erop te wijzen dat de problemen van zijn vader al van lange tijd geleden dateren, dat hij sindsdien steeds in Pakistan opgroeide en dat er niet kan worden verwacht dat hij en zijn vader alle mogelijke stappen zouden ondernemen om zich te vergewissen van de actuele toestand van hun problemen in Afghanistan. Aldus komt verzoeker niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich echter niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. De Raad wijst erop dat redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen

getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Dit klemt des te meer daar hij verklaart dat hij nog steeds familieleden heeft in zijn Afghaanse regio van herkomst bij wie hij zich had kunnen informeren.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker slechts vage verklaringen aflegt over de belagers van zijn vader, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van zijn bewering ingeval van terugkeer naar Afghanistan zelf door deze belagers te zullen worden bedreigd verder ondermijnt:

“Verder legde u bijzonder vage verklaringen over de personen die uw vader zouden belaagd hebben tijdens de inval bij de meisjesschool. U verklaarde immers dat dit onbekende personen waren (CGVS, pg. 9). U verklaarde tevens dat u niet wist of ze nog steeds actief waren in de regio (CGVS, pg. 16). U vermeldde hierbij zowel de groeperingen Daesh als de taliban. Dit hoewel er van Daesh midden jaren 2000 nog helemaal geen sprake was in de provincie Nangarhar aangezien de groepering pas begin 2015 actief werd in Afghanistan (CGVS, pg. 6). Er werd u vervolgens nogmaals gevraagd welke groepering er achter de aanval zat, maar u antwoordde opnieuw dat u niet wist welke groepering het was (CGVS, pg. 17). Het is bovendien opmerkelijk dat u bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling wel een concrete groepering vermeldde. U stelde immers dat u Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban. Bovenstaande vage én weinig coherente verklaringen over de groepering die uw vader zouden aangevallen hebben, doen verder afbreuk aan de actualiteit van de problemen die uw vader zou gekend hebben toen hij werd aangevallen tijdens het bewaken van een meisjesschool. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer deze problemen nog actueel zouden zijn én een terugkeer voor u en uw familie naar Afghanistan onmogelijk zouden maken, u dan beter op de hoogte zouden zijn van de identiteit van deze groepering.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft deze motivering uit de bestreden beslissing dan ook onverminderd overeind.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, worden de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij zowel de armoede als de algemene onveilige situatie in Afghanistan vreest, dient vastgesteld dat hij dienaangaande niet verder komt dan het op algemene wijze opwerpen van een vrees voor vervolging, terwijl hij deze vrees *in concreto* aannemelijk dient te maken. Een loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, volstaat immers niet om op concrete wijze aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging kent. Dienaangaande dient er bovendien op gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd een mensonterende behandeling uitmaken. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Afghanistan kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

2.3.2.6. Waar verzoeker vervolgens in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een kwetsbaar profiel heeft als Afghaanse vluchteling in Pakistan en dat hij omwille van zijn verblijf in Pakistan en in België ingeval van terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte. Noch in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haalde verzoeker aan dat zijn verblijf in Pakistan en/of

in België ingeval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan problematisch zou(den) zijn. Op het einde van het persoonlijk onderhoud maakten noch verzoeker, noch zijn raadsman enige opmerking in die zin hoewel hen hiertoe wel uitdrukkelijk de kans werd geboden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Het voor het eerst opwerpen van deze vrees in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. Hoe dan ook komt verzoeker met betrekking tot deze vrees niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie (verzoekschrift, stukken 2-4) die geen betrekking heeft op zijn persoon en die als dusdanig niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. Uit de bijgebrachte informatie blijkt immers geenszins dat het loutere verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan en/of een louter verblijf in het Westen ingeval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou doen ontstaan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij in Pakistan onderwijs heeft gevolgd en niet in Afghanistan, dient erop gewezen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat hij in Pakistan naar een Afghaanse school ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: *“Ook verzoeker verklaarde dat hij bij zijn terugkeer als spion kan worden beschouwd omwille van zijn Pakistaans accent en dus vanwege zijn hechte band met Pakistan. De verwerende partij stelt dat verzoeker niet in slaagde om aan te geven waarom hij als spion zou gezien worden in Afghanistan, terwijl verzoekers verklaringen zeer duidelijk en concreet voorkomen. Daarenboven worden zijn verklaringen bevestigd door objectieve informatie.”*, blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Immers noch uit het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan als een spion zou worden beschouwd omwille van zijn Pakistaans accent en/of zijn hechte band met Pakistan. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers zus anderhalf jaar voorafgaand aan verzoekers persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar Afghanistan terugkeerde en er huwde met de neef van haar vader zonder dat verzoeker melding maakt van enige problemen in haar hoofde omwille van haar verblijf in Pakistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en 16).

Gezien het voorgaande, stelt de Raad vast dat er *in casu* geen concrete elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst louter omwille van zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan en/of zijn verblijf in het Westen persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

2.3.2.7. De door verzoeker voorgelegde PoR-kaarten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) kwamen hoger reeds aan bod, net als de aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten (zie *supra*). Ook het terechtzitting neergelegde diploma kwam hoger reeds aan bod. Wat betreft de affidavits van zijn familieleden (rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan enkel worden vastgesteld dat deze bevestigen dat verzoekers familieleden een beëdigde verklaring afleggen dat zij en hun kinderen in Pakistan verblijven. Aangezien een affidavit geen officieel document is heeft dit dan ook geen overtuigende bewijswaarde. Het betreft een loutere verklaring voor een advocaat, notaris of zoals *in casu* voor een beambte van het vredegerecht waarbij enkel wordt geacteerd wat de persoon verklaart zonder dat de inhoud ervan wordt nagegaan. Het feit dat deze verklaring afgelegd werd bij een notaris, voor een beambte van het vredegerecht of voor een advocaat zoals *in casu* en door hen ondertekend werd, geeft de inhoud van de verklaring geen bijkomende bewijswaarde.

De *“Final Result Card”* (rechtsplegingsdossier, stuk 10) is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling en wordt op grond van artikel 8 PR RvV door de Raad niet in overweging genomen.

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.9. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat

relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw in zijn oorspronkelijke regio van herkomst vestigt, met name in het dorp Daman in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Verzoeker is immers een gezonde, volwassen man, die naar Afghaanse normen een degelijke scholing heeft genoten. Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij zijn scholing in Pakistan heeft genoten en niet in Afghanistan dient er nogmaals op gewezen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf verklaarde dat hij in Pakistan naar een Afghaanse school ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Bovendien blijkt uit de door hem geciteerde informatie (verzoekschrift, p. 12) dat de onderwijsmogelijkheden in Pakistan beter zijn dan in Afghanistan. Er kan dan ook wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker naar Afghaanse normen afdoende geschoold is. Ook verklaarde verzoeker dat hij Dari en Pashtou spreekt en dient vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelfs deels in beide Afghaanse landstalen verliep. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Afghanistan over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt. Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Zo verklaarde u dat uw zus ongeveer anderhalf jaar geleden terugkeerde naar Daman en er trouwde met de neef van uw vader. U zou bovendien nog af en toe contact hebben met uw schoonbroer in Daman (CGVS, pg. 6 & 7). Tevens zouden er nog 6 broers van uw moeder in Daman wonen én uw moeder zou hiermee nog telefoneren tijdens het Suikerfeest of Offerfeest (CGVS, pg. 6).”* Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande aanvoert dat zijn schoonbroer arm is en niet voor hem kan zorgen, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker een eigen leven opbouwt in Afghanistan en niet steeds ten laste van zijn schoonbroer zou blijven, terwijl de steun die zijn schoonbroer hem zou kunnen geven zich niet louter beperkt tot financiële ondersteuning. Wat betreft het contact tussen verzoekers moeder en haar broers, werd hoger reeds vastgesteld als volgt: *“Daarnaast verklaarde u dat u zelfs bij uw familie – de broers van uw moeder – niet de moeite had gedaan om u te informeren over de actuele situatie in Daman (CGVS, pg. 17). U deed dit niet omwille van een persoonlijk probleem tussen uw moeder en haar broers. Zij zou immers ruzie met hen gemaakt hebben omdat uw moeder niet was uitgenodigd op een feestje van haar nicht (CGVS, pg. 7). Dergelijk interpersoonlijk conflict tussen uw moeder en haar broers, over het niet krijgen van een uitnodiging voor een feestje, hoeft echter geenszins te betekenen dat u zich bij uw ooms onmogelijk zou kunnen informeren naar de actualiteit van het probleem dat een terugkeer van u en uw gezin naar Daman in de weg zou staan.”* Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk persoonlijk conflict niet verhindert dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Afghanistan een beroep zou doen op dit familiaal netwerk langs moederszijde. Hoe dan ook, is het gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn laatste verblijfplaats voor zijn vertrek naar Europa (*supra*) niet uitgesloten dat verzoeker - al dan niet met zijn familie - al enige tijd geleden vanuit Pakistan is teruggekeerd naar Afghanistan.

Verzoeker is oorspronkelijk afkomstig uit het dorp Daman in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Behsud in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt terecht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of

Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker brengt geen informatie bij die op de hiervoor geciteerde analyse een ander licht werpt. De aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten (stukken 2-4) hebben immers geen betrekking op de specifieke veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse heden nog steeds correct en actueel is. Als zodanig wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER